

er på vej til at opstå »døde« perioder i bobehandlingen, og om et anvendt tidsforbrug forekommer rimeligt set i forhold til de opgaver, der er udført.

Formålet med, at kurator også i sin vederlagsindstilling skal give oplysninger om tidsforbrug mv., er, at skifteretten herefter kan vurdere, hvordan den sidste del af bobehandlingen er forløbet, herunder hvor meget tid der er brugt på hvilke opgaver og hvornår i forhold til den seneste redegørelse fra kurator i henhold til konkurslovens § 125, stk. 2 eller 3 (som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 6). For så vidt angår den tidligere del af bobehandlingen skal vederlagsindstillingen gengive oplysningerne fra tidligere afgivne redegørelser efter § 125, stk. 2 og 3. Det er således ikke tilstrækkeligt i vederlagsindstillingen blot at henvise til disse redegørelser, jf. forslaget til § 239, stk. 1, 2. pkt., der indebærer, at indstillingen skal indeholde oplysninger for så vidt angår (samtlige) de opgaver, som indstillingen vedrører.

Ved at stille disse krav til indholdet af vederlagsindstillingerne sikres, at skifteretten ved afslutningen af bobehandlingen har et mere præcist grundlag for at foretage en samlet vurdering af, om boet er blevet behørigt fremmet, og om det samlede tidsforbrug forekommer rimeligt set i forhold til de opgaver, der er varetaget. Skifteretten får herunder et samlet grundlag for at vurdere ikke blot arbejdets omfang, men også dets intensitet, hvilket er af betydning for vederlagsfastsættelsen.

Det tidsforbrug, der skal oplyses i vederlagsindstillingen, er det antal timer, der er medgået til udførelsen af de egentlige, centrale opgaver i selve bobehandlingen. Det er i den forbindelse i sig selv uden betydning, om kurator eventuelt har delegeret en eller flere af disse opgaver til en eller flere af sine ansatte. En sådan delegation sker på kurators eget ansvar, og det afgørende for vederlagsfastsættelsen er alene den samlede vurdering af kvaliteten af det arbejde, som kurator har udført (eller har ladet udføre) i forbindelse med bobehandlingen. Oplysninger om den tid, der f.eks. er medgået til varetagelsen af sædvanlige advokatsekretærfunktioner i forbindelse med bobehandlingen, er uden relevans for vederlagsfastsættelsen og skal ikke medtages i vederlagsindstillingen.

Lovforslaget indebærer i øvrigt ingen ændringer i de gældende indholdsmæssige krav til vederlagsindstillingerne, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.3.1 og betænkning nr. 1086/1986 om kuratorsalærer mv. side 40 og side 73 ff. Det bemærkes særligt, at disse krav indebærer, at der i en vederlagsindstilling må gives en tilpas konkretiseret begrundelse for vederlagets størrelse, så skifteretten har et reelt

grundlag for at foretage den konkrete bedømmelse, som vederlagsfastsættelsen er baseret på. Vederlagsindstillingen bør være præcis og dækkende, men også relativt kortfattet. Det vil således være tilstrækkeligt, at der i hovedtræk – ud over arbejdets omfang i form af timeoplysningerne – redegøres for, hvilke konkrete forhold ved boets beskaffenhed, det med arbejdet forbundne ansvar og det under de givne omstændigheder opnåede resultat skifteretten efter kurators opfattelse bør tillægge betydning i opad- eller nedadgående retning ved fastsættelsen af vederlagets størrelse. Det er derimod utilstrækkeligt blot at foretage en blank gengivelse af de vederlagsparametre, som nævnes i konkurslovens § 239.

Forslaget til et nyt *stk. 2* i § 239 tilsigter at fremhæve, at fastsættelsen af vederlaget skal ske ud fra en samlet vurdering af det udførte arbejde. Der foreslås ingen ændringer i de forskellige kriterier, der efter § 239 skal indgå i vurderingen. Det er heller ikke hensigten, at det forhold, at kurator i vederlagsindstillingen skal give oplysning om det anvendte tidsforbrug, jf. forslaget til *stk. 1*, skal føre til en ændret vægtning af de vederlagsparametre, som nævnes i § 239. Bestemmelsen angiver ikke, hvilken indbyrdes vægtning disse parametre skal indgå med ved den konkrete vederlagsfastsættelse, og vederlagsfastsættelsen vil således fortsat bero på skifterettens konkrete vurdering af omstændighederne i det enkelte konkursbo, herunder oplysningerne om kurators tidsforbrug. Om kriterierne i § 239 og vurderingen heraf i forbindelse med vederlagsfastsættelsen henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 3.3.

Det foreslåede *stk. 2* indebærer, at vurderingen af kurators vederlag skal omfatte arbejdets kvalitet i bredere forstand. Sammenholdt med den foreslåede ændring af konkurslovens § 110, *stk. 1* (lovforslagets § 1, nr. 1), betyder det, at det efter omstændighederne også kan få betydning for vederlaget, hvis kurator på et eller flere punkter ikke har varetaget sine pligter efter § 110 på fuldt tilfredsstillende måde, f.eks. ved (klart) ikke at have fremmet boet uden unødigt ophold, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Med de foreslåede ændringer af § 110, *stk. 1*, og § 239 vil skifteretten eksempelvis kunne tillægge det betydning ved vurderingen af kvaliteten af kurators bobehandling, hvis skifteretten f.eks. gentagne gange har måttet rykke kurator for redegørelser efter konkurslovens § 125, *stk. 3*. Skifteretten vil kunne anføre sådanne forhold som et selvstændigt moment eller som et moment blandt flere til støtte for, at kurators vederlag skal være mindre, end det ville have været, hvis boet var blevet behørigt fremmet og redegørelser